

BEDŘICHOVSKÉ HUDEBNÍ LÉTO 2012 1. ročník

obec
Bedřichov
v Jizerských horách

7. července, 18 hodin

BOHDAN MIKOLÁŠEK & SPOL.

Narodil se v rodině evangelického faráře. Vystudoval elektrotechnické inženýrství na ČTUV v Praze, ale věnoval se především hudební činnosti. Na konci šedesátých let tvořil poetické písně – „Dům kde bydlí láska – Namaluj brácho dům, Jarní říkadlo,“, díky nimž patří k zakládající generaci českého folku. Těžce jej zasáhla okupace Československa v roce 1968 a následná smrt Jana Palacha, na kterou reaguje písní „Ticho,“. V roce 1972 mu normalizační režim zakazoval veřejná vystoupení, následovala šikana ze strany STB. V své tvorbě pokračuje ve Švýcarsku, kam odešel a v roce 1982, vydává řadu desek a kromě písničkářské tvorby se věnuje skládání soudobé vážné hudby. Je členem „Společnosti pro elektroakustickou hudbu, věnuje se dirigování a hře na varhany.

...co o Bohdanovi řekli :

Vladimír Merta | Hudebník

Byl nepřehlédnutelný: umírněný doprovod, přesné harmonické myšlení vystudovaného inženýra dává vyniknout precizní výslovnosti, promyšlené vystupňování motivů. Vyčníval, aniž stál stranou. Chlapecky rozechvělý hlas, tak nepodobný zbytku naší folkové scény, se nesl ztichlým sálem krumlovského festivalu – posledního, který ještě místní radnice tolerovala. Když už jej nestihla zakázat. Mikoláškovy vystoupení doprovázené rodinnou kapelou kde za bicími usedl překvapivý host – student varhanního oddělení konzervatoře Kocáb, bylo jedním z důvodů definitivního zániku setkávání zpěváků a jejich oddaně semknutého publika. Pak nastalo dlouhé nesnesitelně ponižující ticho. Bohdan se s rodinou a dětmi uchýlil do exilu. Našel jej v zemi odkud pocházeli první velcí myslitelé a reformátoři strnulostí převládajícího myšlení. Ti kteří kdysi utíkali ze Švýcarska nezasažených ještě morem pobělohorské státem řízené kolaborace. Uzavřel se tak kruh, známí tolika kolegům: na rozdíl od Kaczmaršského či Kryla nestal se ale hláskou troubou jiných zájmů. Zapadl do ticha, které si sám popsal

František Ringo Čech | Hudebník a spisovatel

Byl to nejslušnější člověk v divadle Semafor. Zdvornilý, v mírném předklonu měl jsem vedle něj pocit, že jsem nevychovaný hajzl. Měl krásný sametově zastřený hlas a působil bezradně a bezbranně, což ženy milují... Mám ho rád a škoda, že se po smrti nepotkáme ,protože Mikolášek přijde do nebe. Ale ať je to co nejpozději!

Michael Kocáb | Hudebník

V životě jsem měl rád spoustu různé muziky - to je záležitost, která mě vždy z jiných odboček přiváděla nazpátek k umění – a měl jsem různé vzory. Měl jsem i takové milníky v tom co jsem cítil, že mě zvláštním způsobem oslovuje. Asi bych na prvním místě uvedl Beatles – pokud se Bohdan neurazí... o tom se teď nechci rozšiřovat, tak to je dost známé. Beatles měli čtyři členy: John Lennon, Paul Mc Cartney, Ringo Starr a Michal Pavlíček. A na naší domácí scéně - kupodivu musím říci, že mě oslovila a možná bych si troufal říct, že možná nejvíc... Bohdanova muzika – a to jako už na vážno. To není chvaličství, to je něco co si opravdu myslím.

Jiří Suchý | Divadelník, textař, básník a výtvarník

Kdykoli se někdo vrací do vlasti, třeba jen na chvíli, a pakliže je to slušnej člověk, tak já jsem rád, protože myslím , že tak to má bejt .

Miroslav Bíca | Obyvatel Bedřichova – důchodce

... je 9. června 1973 – obývací místnost v paneláku v Norské ulici č.458 – byt pana Ing. Melnikova. Právě probíhá druhá část vernisáže „Druhé soukromé výstavy pánů Jana Pikouse, Jiřího Smetany, Ludka Roubíčka a Miroslava Bíci . “Mezi promoklými artefakty se tísní několik desítek návštěvníků. Z rohu místnosti se ozývají tony kytary a jemný, ale pevný hlas. To bylo první setkání s Bohdanem. Ten již v té době veřejně vystupovat nemohl, tak přijal pozvání k vystoupení soukroměmu. Následovalo několik nádherných setkání a dá se říci spolutvoření, i když každý ve „svém“. Píseň údolí se právě zrodila v „Kryštofově údolí „ za pobytu Bohdana u nás.

Není možné z mé mysli vymazat dusivý pocit při probuzení 21. srpna 1968, kdy se neustále opakovala znělka československého rozhlasu s výzvou na důležité oznámení a někde v nebi se šířilo nekonečné dunění vojenských letadel. V té chvíli se mě zdálo, že se ve mně něco zastavilo. Další beznaděj a pocit opuštění byl odchod některých mých kamarádů do exzilu či do ústraní. Rok 1989 byl vzrušující, ale moje víra se jaksi nechtěla vrátit. Až jeden listopadový den se z rádia ozývá: ...domů, domů, domů zpátky ... a hlas, který jsem si přehrával pouze ze záznamu z výstavy v síni „U pana Melnikova „ z roku 1973. Hurá Bohdan je zpátky a teď už tomu věřím!

